

S L O A N H A R L O W

Έχει κι ο έρωτας μια σκοτεινή πλευρά.

λόγια
που
δεν
είπαμε

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λόγια που δεν είπαμε**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Everything We Never Said

Από τις Εκδόσεις G. P. Putnam's Sons, An imprint of Penguin Random House LLC,
Νέα Υόρκη 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sloan Harlow

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη Μοσχονά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kelley Brady

ΕΙΚΟΝΕΣ: Don Farral/Getty Images, Shutterstock

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπέννης

© Alloy Entertainment LLC, 2024

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-5842-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

S L O A N H A R L O W

λόγια
που
δεν
είπαμε

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Αριάδνη Μοσχονά

Σε όλες τις Χείλι και τις Έλα του κόσμου
και σε οποιονδήποτε άλλον
έχει νιώσει ποτέ χαμένος και μόνος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Έλα

Ο ρμητικά κύματα βροχής σκάνε στο παράθυρο του δωματίου μου, οι αστραπές κι οι βροντές της Τζόρτζια σκίζουν τον πρωινό ουρανό αυτή τη Δευτέρα. Είμαι ξύπνια εδώ και ώρες, ακούγοντας το ουρλιαχτό του ανέμου, και φαντασιώνομαι πως ένας ανεμοστρόβιλος θα γκρεμίσει τον τοίχο μου και θα με ρουφήξει.

Το πάτωμα τρίζει ακριβώς έξω από το δωμάτιό μου. Βλέπω τη σκιά της μαμάς να κινείται κάτω απ' την πόρτα. Το ξύλο αναστενάζει κάτω απ' τα πόδια της. Ο ήχος της αναποφασιστικότητας. Να χτυπήσει την πόρτα της κόρης της ή όχι;

Η μαμά φεύγει, τα βήματά της κατευθύνονται προς το δωμάτιό της.

Όχι, προφανώς.

Έναν χρόνο πριν, θα είχε μπουκάρει στο δωμάτιο και θα τα είχα ακούσει για τα καλά που βρίσκομαι ακόμη κάτω απ' τα στρωσίδια. Έναν χρόνο πριν, η σιωπή της θα ήταν αδιανόητη. Όμως, έναν χρόνο πριν, ήταν όλα διαφορετικά. Την έχω κερδίσει αυτή τη σιωπή, τη βαριά σαν πέτρα κρεμασμένη απ' τον λαιμό μου. Και μ' αυτή την εξομολόγηση πετάω από πάνω μου τα στρωσίδια και κάνω το ανέφικτο:

Ετοιμάζομαι για την πρώτη μου μέρα στην τελευταία τάξη του σχολείου, του Λυκείου Νορθ Ντέιβις.

Παρόλο που μου φαίνεται σαν να επρόκειτο για μιαν άλλη ζωή, θυμάμαι ακόμη πόσο αγχωμένη ήμουν την πρώτη μέρα της προηγούμενης σχολικής χρονιάς. Καμία ποσότητα ελαίου αργκάν δεν ήταν ικανή να μειώσει την επίδραση της υγρασίας της Τζόρτζια στα σγουρά μαύρα μαλλιά μου. Το μακιγιάζ «γατίσια μάτια», που έδινε την εντύπωση μιας τόσο μοιραίας γυναίκας το προηγούμενο βράδυ, τώρα μ' έκανε να μοιάζω λες και προσπαθούσα να κρατήσω σε ομηρία την Γκόθαμ Σίτι με όπλο το αέριο γέλιου.

Πανικόβλητη, είχα στείλει μια σέλφι στο πιο αγαπημένο μου άτομο σε ολόκληρο τον κόσμο, γράφοντας από κάτω Βοήθεια.

Η απάντηση της Χέιλι ήταν άμεση. Πλάκα μού κάνεις; Κουκλάρα είσαι. Έλα γρήγορα, θα σε βοηθήσω εγώ με το μαλλί. Ότι κι αν κάνει το καλοκαιρινό κλίμα της Τζόρτζια, δεν πιάνει μία μπροστά στην πρέσα μαλλιών μου.

Σήμερα όμως;

Σήμερα βάζω το πρώτο ρούχο που αγγίζει το δάχτυλο του ποδιού μου στο πάτωμα του δωματίου: το ίδιο τζιν που φορούσα και χτες (και προχτές και παραπροχτές) κι ένα γκριζό φούτερ λεκιασμένο με σάλτσα απ' την προηγούμενη εβδομάδα. Ούτε θυμάμαι πότε κοιτάχτηκα τελευταία φορά στον καθρέφτη.

Το πένθος έχει ανοίξει μια χαράδρα ανάμεσα σ' εμένα και σε εκείνη την ανόητη κοπέλα της περσινής χρονιάς, που οι μεγαλύτερες καταστροφές στη ζωή της ήταν το πασαλειμμένο μακιγιάζ και τα φριζαρισμένα μαλλιά. Πόσο τη μισώ.

Πόσο τη νοσταλγώ.

Καθώς βαδίζω ξανά στους διαδρόμους του Λυκείου Νορθ

Ντέιβις, νιώθω πως δεν επιστρέφω ως Έλα, αλλά ως Σκιά της Έλα, το κορίτσι-ζωντανό φάντασμα. Η σκέψη αυτή είναι σαν χαρακιά από χαρτί στην καρδιά μου. Μακάρι να ήμουν φάντασμα. Ίσως τότε να μπορούσα να περνάω απ' τον έναν κόσμο στον άλλο και να μιλάω πραγματικά στη Χέιλι. Να της λέω τα σημαντικά γεγονότα.

Όπως, ας πούμε, ότι ο Άλμπερτ Γουόνσκι έχει πάρει τώρα το ντουλαπάκι της. Θα βογκούσε και θα έλεγε κάτι του τύπου *Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σώσε τις φωτογραφίες του Πέδρο Πασκάλ προτού ο άντρας μου πνιγεί στα άνιμε πορνό*, κι εγώ θα γελούσα και θα της έλεγα *Συγγνώμη, είναι ήδη αργά*.

Θα της έλεγα ότι είναι ακόμη εκεί το βαθούλωμα. Από τότε που κλότσησα ένα ντουλαπάκι επειδή είχα πάρει Β στα Λατινικά. Το ίδιο και το βαθούλωμα που έκανε εκείνη με μια κλοτσιά ακριβώς δίπλα. «Για εύλογη αποποίηση ευθύνης», είχε πει. «Δε σημαίνει αυτό η έκφραση», της είχα απαντήσει.

Θα της έλεγα ότι υπάρχει ακόμη λιωμένο ροζ κερί κολλημένο στην εσοχή της αίθουσας Μουσικής. Εκείνης όπου είχαμε καθίσει μαζεμένοι ο Σόγερ Χόκινς κι εγώ κι έπειτα είχαμε πεταχτεί γελώντας σαν τρελοί και χοροπηδώντας με μπαλόνια στα χέρια κι ένα κάπκεϊκ μ' ένα αναμμένο κερί για να φωνάξουμε: «Χρόνια πολλά!»

Ο Σόγερ.

Το όνομά του ακούγεται σαν γροθιά που σφίγγει το στομάχι μου. Δεν αντέχω να τον σκεφτώ σήμερα. Έχω ήδη τόσο πολλά στο κεφάλι μου. Αν το κάνω, τα πλευρά μου θα ραγίσουν από πάνω μέχρι κάτω ξανά.

Και αυτός είναι ο λόγος που εκείνη ακριβώς τη στιγμή εμφανίζεται στο οπτικό μου πεδίο ο Σόγερ. Να τος, στο τέλος του διαδρόμου, σκυμμένος πάνω απ' τον Μάικ Λιμ καθώς συζητά-

νε κάτι που κάνει ένα στραβό χαμόγελο να χαραχτεί στο όμορφο πρόσωπο του Σόγερ.

Μου έρχεται τόσο απότομο αυτό, που πρέπει να σταματήσω να περπατάω. Γέρνω στον τοίχο και σφίγγω τόσο γερά επάνω μου τα βιβλία μου, που οι λέξεις ΔΙΑΦΟΡΙΚΟΣ ΛΟΓΙΣΜΟΣ Ι μάλλον θα μείνουν χαραγμένες στο στέρνο μου επί μέρες.

Σαν να έχει νιώσει την παρουσία μου, ο Σόγερ γυρίζει ξαφνικά προς το μέρος μου. Μου κόβεται η ανάσα. Για πρώτη φορά μετά την κηδεία, βλέπω τα γλυκά καστανά μάτια του.

Μόνο που δεν υπάρχει τίποτα γλυκό στο βλέμμα που μου ρίχνει.

Ο Σόγερ, το μοναδικό αγόρι που ξέρω να γιορτάζει κάθε μηνιαία επέτειο με μικρά, τέλεια δώρα, που με χαρά μάς προμήθευε ποπκόρν και Sprite σε όλη τη διάρκεια ενός μααραθώνιου με ταινίες της σειράς *Λυκόφως* όταν η Χέιλι ήταν άρρωστη, που αγαπούσε την κολλητή μου φίλη όσο κι εγώ...

Αυτός ο Σόγερ μού ρίχνει τώρα μια ματιά τόσο οργισμένη που μου έρχεται αυτόματα να ξεράσω.

Το ήξερα. *Πιστεύει πως φταίω εγώ.*

Θα έπρεπε να υποστώ το βλέμμα του. Θα έπρεπε ν' αφήσω την κρίση του να με στιγματίσει. Αυτό μου αξίζει, για όσα του στέρησα. Για όσα της στέρησα.

Αντί γι' αυτό όμως, κάνω μεταβολή, καταπίνοντας τον λυγμό μου, έτοιμη να διασχίσω τρέχοντας τον διάδρομο, να βγω απ' το σχολείο, να εξαφανιστώ για πάντα. Καταλήγω όμως να πέσω πάνω στον κύριο Γουίλκενς.

«Φου! Ήσυχα, βρε θηρίο!» Ο ψυχολόγος του σχολείου κάνει ένα βήμα πίσω και τα χέρια του τινάζονται για να με πιάσουν απ' τους ώμους και να με συγκρατήσουν ώστε να μην πέσω.

«Θεέ μου, *χίλια* συγγνώμη», ψελλίζω καταντροπιασμένη.

«Όχι, όχι, Έλα, όλα καλά. Δεν έγινε τίποτα». Σκύβει λίγο το κεφάλι, προσπαθώντας να με κοιτάξει στα μάτια. «Ει. Έι. Χαίρομαι που συναντηθήκαμε. Πώς είσαι;»

Σηκώνω τους ώμους, αποφεύγοντας να μιλήσω γιατί δεν εμπιστεύομαι τη φωνή μου.

«Τόσο καλά, ε;» Ο κύριος Γουίλκενς είναι συνήθως καλοξυρισμένος, μα σήμερα έχει τριχούλες στο σαγόνι του. Τα συνήθως λαμπερά γαλάζια μάτια του δείχνουν θολά σήμερα, σαν μελανιές. Ίσως είναι ένας απ' αυτούς τους ψυχολόγους που νοιάζονται πραγματικά για τους μαθητές τους. Ίσως να είναι κι εκείνος στενοχωρημένος σήμερα.

Αυτή είναι μια όμορφη σκέψη.

«Έλα», λέει, «το ξέρω ότι είναι δύσκολη μέρα η σημερινή. Και ελπίζω να ξέρεις πως είμαι εδώ για σένα». Δείχνει σαν να θέλει να πει κι άλλα, όμως χτυπάει το κουδούνι, διακόπτοντας τη σκέψη του. «Α, να λοιπόν που σε έσωσε το κουδούνι». Γελάει. «Μην αργήσεις στο μάθημα. Θα τα πούμε σύντομα, εντάξει;»

Με παρακολουθεί καθώς απομακρύνομαι και μια βαθιά ρυτίδα έγνοιας αυλακώνει το μέτωπό του. Είναι τόσο ευγενικό από μέρους του που νοιάζεται τόσο πολύ. Που θέλει να βοηθήσει. *Μην ασχολείστε, κύριε Γουίλκενς, θα έπρεπε να του πω. Κρατήστε τις δυνάμεις και τον χρόνο σας για μαθητές που δεν είναι χαμένες περιπτώσεις. Για μαθητές που το αξίζουν.*

Για μαθητές που δε σκότωσαν τους κολλητούς τους.

Όλη μέρα προσπαθώ να γίνω αόρατη. Προσπαθώ να αγνοήσω τις γεμάτες κατηγορία ματιές ή τα γλυκά βλέμματα συμπόνιας, με μάτια γεμάτα οίκτο. Μα είναι αδύνατον. Όταν περνάω δίπλα από ένα τσουρμιο κορίτσια πλάι στον ψύκτη, ξαφνικά σωμαί-

νουν όλα. Στη Γλώσσα, η Σίμα Πατέλ, μια κοπέλα με την οποία έχω να μιλήσω από το δημοτικό, γέρνει προς το μέρος μου και μου προσφέρει ένα σακουλάκι ζαχαρωτά. «Σκέφτηκα πως θα τα έχεις ανάγκη».

Και όταν στέκομαι μπροστά στο ντουλαπάκι μου, πριν από το μεσημεριανό, με περικυκλώνουν τα άτομα που ευελπιστούσα να αποφύγω όλη μέρα: η παλιά μου παρέα. Ή, τέλος πάντων, ό,τι έχει απομείνει απ' αυτή. Νία Γουάιλι, Μπεθ Χάρις, Ρέιτσελ Έβανς, μέχρι κι ο Σκοτ Λόγκαν, εμφανίζονται πίσω μου. Η απουσία του Σόγερ είναι αξιοσημείωτη. Μα δεν υπάρχει τρύπα που να συγκρίνεται με την πιο προφανή, η οποία έχει μέγεθος κρατήρα.

Όλοι αυτοί είναι φίλοι της Χέιλι στην πραγματικότητα. Η Νία και η Μπεθ έτρεχαν στον στίβο μαζί της, η Μπεθ και η Ρέιτσελ τα έχουν από την πρώτη λυκείου και ο Σκοτ είναι σαν στρείδι που δεν μπορείς να το ξεκολλήσεις, όσο κι αν προσπαθείς – κάτι ανάμεσα σε χιουμορίστα της παρέας και αλαζονικό αγόρι στην εφηβεία. Η Χέιλι με έβαλε σ' αυτή την παρέα και χωρίς εκείνη δε βλέπω να με κρατάνε και πολύ. Άλλη μία βδομάδα αν συνεχίσω να μην απαντάω στις κλήσεις, θα βρεθώ να ακολουθώ την εντελώς προσωπική μου τροχιά, πράγμα που θα κάνει τους πάντες να νιώσουν πιο άνετα.

Προς το παρόν όμως, η Μπεθ με αγκαλιάζει απ' τον λαιμό.

«Έλα, πού χάθηκες; Ανησύχησα τόσο πολύ που δεν είχα νέα σου! Σου τηλεφωνούσα τύπου *κάθε μέρα* όλο το καλοκαίρι!»

Η Νία πλησιάζει και ξεκολλάει γλυκά την Μπεθ από πάνω μου. «Και, όπως σου *είπα*, πιθανόν ούτε κι εγώ να απαντούσα αν με *έπαιρνες* κάθε μέρα».

Η Μπεθ στραβομουτσουνιάζει, γέρνοντας πάνω στη Ρέιτσελ, και η Νία κουνάει το κεφάλι της, ρίχνοντάς μου μια απολογη-

τική ματιά. «Θέλαμε μόνο να μάθουμε πώς είσαι, Έλα. Θέλω να πω, πέρα από το προφανές».

«Ναι, μας έλειψες». Η Ρέιτσελ μου χαμογελάει συγκρατημένα και η Μπεθ κατανεύει συμφωνώντας. Η Νία ρίχνει μια αγκωνιά στον Σκοτ, που στέκεται πίσω τους και κοιτάζει συνοφρυωμένος το κινητό του.

«Ναι, Έλα, αυτό, είμαστε εδώ για σένα». Ο Σκοτ σηκώνει τα μάτια από το κινητό του μόνο για μισό δευτερόλεπτο.

Η Νία τον στραβοκοιτάζει κι έπειτα στρέφεται σ' εμένα και το βλέμμα της γλυκαίνει. «Κοπέλα μου. Πώς είσαι;»

Η Μπεθ και η Ρέιτσελ είναι κάπως νευρικές. Ο Σκοτ δε δίνει σημασία. Τα προτιμώ όλα αυτά από το συμπονετικό βλέμμα της Νία, που δηλώνει ότι ξέρει πολύ καλά τι νιώθω.

«Είναι δύσκολο, αλλά είμαι εντάξει. Αλήθεια». Βάζω τα δυνατά μου για να χαμογελάσω καθώς κλείνω το ντουλαπάκι μου. «Δε χρειάζεται να ανησυχείτε για μένα, παιδιά. Το εκτιμώ, πραγματικά. Όμως είμαι καλά».

Η Μπεθ και η Ρέιτσελ δείχνουν ανακουφισμένες. Η Νία συνοφρυώνεται.

«Έλα, το ξέρεις πως μπορείς—»

«Την ακούσατε», τις κόβει ο Σκοτ τη στιγμή που χτυπάει το κουδούνι. «Είναι εντάξει. Τα τσάκρα της δεν είναι μπλοκαρισμένα, η αύρα της είναι καθαρή, ο Ερμής της είναι ανάδρομος ή ό,τι πρέπει να είναι τέλος πάντων. Θα αργήσω στα Ισπανικά».

Η Νία τον αγριοκοιτάζει καθώς αυτός απομακρύνεται, μα δεν επιμένει παραπάνω. Για μία φορά, χαίρομαι που ο Σκοτ είναι κάπως κωλόπαιδο.

Και το θέμα δεν τελειώνει με τους παλιούς μου φίλους. Και κάθε καθηγητής θέλει να τσεκάρει πώς είμαι.

Ακριβώς όπως ο κύριος Γουίλκενς, με πιάνουν απαλά απ' το

μπράτσο και με ρωτάνε χαμηλόφωνα τι κάνω. Τι περιμένουν να τους πω; Τι περιμένουν *όλοι αυτοί* να τους πω, στα τρία λεπτά ανάμεσα στα μαθήματα; Όλα αυτά που δεν έχω καταφέρει να πω στους γονείς μου ή στην παρέλαση από επαγγελματίες ψυχικής υγείας τους τέσσερις μήνες απ' όταν έφυγε η Χέιλι; Τους δίνω τη μοναδική απάντηση που μπορώ, τη μοναδική απάντηση που θέλουν ν' ακούσουν. «Εντάξει. Είμαι εντάξει».

Σαν από κάποιο θαύμα, ο χρόνος κυλάει, φέρνοντάς με όλο και πιο κοντά στο τέλος της ημέρας. Έστω κι έτσι, νιώθω σαν να βρίσκομαι σε μια βάρκα που το ξύλινο σκαρί της είναι γεμάτο τρύπες απ' τις οποίες μπάζει νερό. Κάθε ανάμνηση είναι και μια τρύπα – το άδειο τώρα θρανίο την τρίτη ώρα, το τραπέζι στο κυλικείο όπου καθόμασταν επί τρία χρόνια και τώρα το έχουν καταλάβει κάτι πρωτάκια. Ο ωκεανός είναι φουρτουνιασμένος κι εγώ πασχίζω να κλείσω κάθε τρύπα, να συγκρατήσω τα νερά. Τα κύματα σκάνε πάνω στη βάρκα μου και παραλίγο να την τουμπάρουν, μα καταφέρνω τελικά να μείνω στην επιφάνεια.

Στις 3:15 μ.μ. χτυπάει το κουδούνι.

Επιτέλους.

Τρέχω προς την πύλη, όταν με σταματάει μια φωνή.

«Δεσποινίς Γκρέιαμ! Σας έψαχνα». Η κυρία Λάνγκλι, η καθηγήτρια της Κεραμικής, μου γνέφει από την πόρτα της αίθουσας Καλλιτεχνικών. Κοιτάζω με λαχτάρα τη δίφυλλη πόρτα στο βάθος του διαδρόμου, τη φωτεινή επιγραφή ΕΞΟΔΟΣ, κι έπειτα κατευθύνομαι προς το μέρος της.

«Γεια σας, κυρία Λάνγκλι», λέω, ισιώνοντας τη γεμάτη βιβλία τσάντα στον ώμο μου και με κάθε στοιχείο νότιας ευγένειας μέσα μου να παλεύει με την απεγνωσμένη επιθυμία μου να φύγω.

«Ήθελα να σου δώσω κάτι. Μια στιγμή μόνο». Σηκώνει το δάχτυλό της κι έπειτα εμφανίζεται ξανά, μόλις μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, μ' ένα μικρό χαρτόκουτο στα χέρια της. Στο πλάι του, γραμμένες με μαρκαδόρο, είναι οι λέξεις ΕΛΑ ΚΑΙ ΧΕΪΛΙ. Μέσα υπάρχουν δύο χειροποίητες κεραμικές κούπες.

Κι έτσι, τόσο απλά, η βαρκούλα που είχα καταφέρει να κρατήσω στην επιφάνεια όλη μέρα αρχίζει να βουλιάζει.

«Σκέφτηκα πως ίσως να τα ήθελες αυτά», μου ψιθυρίζει η κυρία Λάνγκλι, και ακούγεται σχεδόν τόσο θλιμμένη όσο νιώθω κι εγώ. «Δεν ψήθηκαν στον φούρνο παρά αφού... Τέλος πάντων, τα κράτησα για σένα».

«Μμμ», λέω, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια καθώς κοιτάζω το κουτί.

Ήταν ιδέα τής Χέιλι να φτιάξουμε κούπες η μία για την άλλη. Φλιτζάνια του καφέ για όταν θα συγκατοικούσαμε, φοιτήτριες στο Πανεπιστήμιο της Τζόρτζια. Η Χέιλι ήταν τόσο περήφανη όταν μου είχε δείξει το σχέδιό της, μια κούπα μ' ένα περιτέχνο *Μ* χαραγμένο στο πλάι. *Μ* όπως... *μασέλα*. Όταν είχα διαμαρτυρηθεί πως εγώ δεν υπήρχε περίπτωση να πίνω από μια κούπα για *μασέλα*, εκείνη είχε σηκώσει το χέρι.

«Μισό, άκουσέ με πρώτα. Αυτή την κούπα θα τη χρησιμοποιείς όλη σου τη ζωή. Απλώς προετοιμάζομαι για την ωραιότερη φάση της φιλίας μας: όταν θα είμαστε γριές και θα τα έχουμε χαμένα. Σκέψου πόση πλάκα θα έχει». Τα πράσινα μάτια της Χέιλι λαμποκοπούσαν σκανταλιάρικα. «Κάθε φορά που θα συναντιόμαστε, θα γινόμαστε κολλητές ξανά απ' την αρχή». Είχε σηκώσει τους ώμους. «Κι εσύ θα έχεις μια κούπα για να φυλάς τη *μασέλα* σου».

Και οι δύο κούπες είχαν βγει όμορφες.

Δε θυμάμαι καν αν έχω αποχαιρετήσει την κυρία Λάνγκλι.

Βγαίνω απ' το σχολείο ζαλισμένη, αδυνατώντας να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από τις κούπες, που χτυπάνε μεταξύ τους μέσα στο χαρτόκουτο. Θα ήθελα να κοιτάξω αλλού. Το θέλω, πραγματικά. Θέλω να τις πετάξω σ' ένα χαντάκι, ξέρω όμως πως θα είναι σαν να βγάζω από μέσα μου κάποιο εσωτερικό μου όργανο και να το ποδοπατάω. Τις χρειάζομαι αυτές τις κούπες για να συνεχίσω.

Φέρνω το χέρι μου σ' αυτή που έφτιαξε η Χέιλι. Υπάρχει ένα μικρό βαθούλωμα στον πάτο, που ξέχασε να το λειάνει. Κοιτάζω πιο προσεκτικά και βλέπω μικρές στριφογυριστές γραμμές, κάτι σαν σχέδιο.

Το δακτυλικό αποτύπωμα της Χέιλι.

Σαν σε όνειρο, αντιλαμβάνομαι πως υπάρχει ένας κόσμος γύρω μου. Γρασίδι ίσως, ουρανός. Δυνατές φωνές σε κάποια απόσταση.

Όμως, τη συγκεκριμένη στιγμή, το μόνο στο οποίο καταφέρνω να εστιάσω είναι αυτό το μικρό βαθούλωμα.

Συμβαίνουν όλα τόσο γρήγορα.

Τη μια στιγμή βλέπω ακριβώς μπροστά μου αναμμένους προβολείς, ένα λεωφορείο που έρχεται καταπάνω μου. Ακούγονται κραυγές, το ουρλιαχτό μιας κόρνας σαν φωνή δράκου. Η καρδιά μου έχει ανέβει στον λαιμό μου, η τελευταία σκέψη μου είναι *Προσπάτησε τις κούπες*, κι έπειτα πετάγομαι πίσω.

Δεν πεθαίνω.

Χτυπάω σε κάτι στέρεο. Το μυαλό μου σκέφτεται, γελοιωδώς, πως είναι ένας τούβλινος τοίχος, όμως ο τοίχος αυτός είναι ξεστός κι έχει σφυγμό. Κάποιος με τράβηξε απ' τη μέση του δρόμου. Κάποιος με έσωσε.

Γυρίζω το κεφάλι μου και βρίσκομαι να κοιτάζω τα γουρλωμένα, πανικόβλητα μάτια του Σόγερ Χόκινς.

«Σόγερ!» λέω πνιχτά και ξεκολλάω τρεκλίζοντας από την αγκαλιά του για να τον κοιτάξω καταπρόσωπο. Η τσάντα μου έχει πέσει στο γρασίδι και τα βιβλία έχουν σκορπιστεί ολόγυρα, μα εγώ κρατάω ακόμη γερά το χαρτόκουτο με τις κούπες, που ως εκ θαύματος δεν έχουν σπάσει.

«Έλα». Ο Σόγερ είναι λαχανιασμένος, στο πρόσωπό του είναι χαραγμένο το σοκ, έχει το ένα του χέρι στο στήθος του, με το άλλο τραβάει τις ρίζες των πυκνών μαλλιών του. Παίρνει μερικές βαθιές ανάσες, κλείνει τα μάτια. Όταν τα ανοίγει ξανά, φλέγονται απ' τον θυμό.

«Έλα», μουγκρίζει, «τι στο καλό είχες στο μυαλό σου; Θα μπορούσες να έχεις σκοτωθεί. Κυριολεκτικά να έχεις σκοτωθεί. Αν δεν ήμουν εκεί, αν δε σε παρακολουθούσα... Αν είναι δυνατόν».

«Γιατί να το κάνεις όμως;» Μου παίρνει μια στιγμή να συνειδητοποιήσω πως αυτό το είπα δυνατά.

«Τι;» Σταματάει απότομα, σαστισμένος.

«Γιατί να με παρακολουθείς; Και μάλιστα» –ξεροκαταπίνω– «γιατί να με σώσεις καν;» Τα δάκρυα ξεχειλίζουν από τα μάτια μου, δυστυχώς. Δεν μπορώ πια να παριστάνω πως είμαι εντάξει.

Το χρώμα εξαφανίζεται από το πρόσωπο του Σόγερ. Ο θυμός εξατμίζεται από τα χαρακτηριστικά του και, αν αυτό είναι ποτέ δυνατόν, μοιάζει πιο τσακισμένος από τα λόγια μου παρά από το ότι παραλίγο να σκοτωθώ. Γλείφει τα χείλη του, το στόμα του ανοίγει, μα δε βγαίνει λέξη.

Θέλω ν' ακούσω την απάντησή του. Ένα μικροσκοπικό διαμάντι ελπίδας κάπου βαθιά μέσα στο στομάχι μου με ικετεύει να μείνω, να ακούσω τι έχει να μου πει.

Μα δεν το κάνω. Δεν μπορώ.

Γνωρίζω την απάντηση. Και οτιδήποτε γλυκό από το στόμα

του θα ήταν οίκτος ή συμπόνια που δεν την αξίζω. Κάνω μεταβολή και απομακρύνομαι.

Δε μου φωνάζει να γυρίσω πίσω. Ένα μικρό τσίμπημα ελπίδας θέλει να κοιτάξω πάνω απ' τον ώμο μου, έστω μία φορά. Μα δεν το κάνω.

Και ορκίζομαι να μην ξαναμιλήσω ποτέ στον Σόγερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Έλα

Στο λεωφορείο προς το σπίτι, ακουμπάω το μέτωπό μου στο βρόμικο τζάμι και ξαναφέρνω στον νου μου τη στιγμή που σκέφτηκα ότι θα πέθαινα. Τη λάμψη των προβολέων, τη μυρωδιά του καμένου λάστιχου και του ντίζελ. Δεν είχα χρόνο να ουρλιάξω, να σκεφτώ οτιδήποτε πέρα από τις κούπες που χτυπάνε μεταξύ τους μέσα στο χαρτόκουτο πάνω στα πόδια μου.

Χέιλι, είχες χρόνο να σκεφτείς;

Γνωρίζοντας τη Χέιλι, πιστεύω πως εκείνη μάλλον θα έκανε κρακ με τις αρθρώσεις των δαχτύλων της και θα έλεγε *Εντάξει λοιπόν. Πάμε να δούμε τι μας περιμένει.*

Ακόμη δεν μπορώ να καταλάβω πώς γίνεται εκείνη να έχει φύγει κι εγώ να είμαι εδώ.

Και, απ' ό,τι φαίνεται, ούτε κι ο Σόγερ.

Τι θα έλεγε εκείνος αν περίμενα ν' ακούσω την απάντησή του; Θα μου είχε πει πώς *πραγματικά* ένιωθε;

Τον ξέρω καλά τον Σόγερ. Δεν είναι κανένα τέρας. *Φυσικά* και θα έλεγε *Μα πώς, Έλα, χαίρομαι πολύ που δεν έγινες κιμάς στο οδόστρωμα μπροστά στα μάτια μου.* Έστω και αν, βαθιά μέσα του, πιστεύει πως θα έπρεπε να ήμουν εγώ.

Η αλήθεια είναι πως παρά τρίχα δεν ήμουν εγώ. Ή τουλάχισ-

στον αυτό μου είπαν στο νοσοκομείο, όπου είχα ξυπνήσει με σπασμένα πλευρά, διάσειση και καμία ανάμνηση από τις προηγούμενες είκοσι τέσσερις ώρες.

«Μετατραυματική αντίδραση», είπαν οι γιατροί. «Είναι φυσιολογική». Λες και υπάρχει κάτι φυσιολογικό σε όλο αυτό. Είπαν ότι ίσως να ανακτήσω τις αναμνήσεις μου, όμως προς το παρόν... τίποτα. Και, με βάση τα όσα μου είπαν οι αστυνομικοί, δεν ξέρω κι αν τις θέλω πίσω.

Είχε συμβεί ύστερα από ένα πάρτι στο σπίτι του Σκοτ, την περασμένη άνοιξη, εβδομάδες μόλις πριν από το τέλος της σχολικής χρονιάς. Μάρτυρες είπαν πως με είδαν να πίνω μία μπίρα κι έπειτα να πηγαίνω σηκωτή τη μεθυσμένη, ταραγμένη Χέιλι στο αυτοκίνητό μου και μετά να κάθομαι στο τιμόνι. Επιστρέψαμε στα σπίτια μας όταν έριξα το αυτοκίνητό μου στο προστατευτικό κιγκλίδωμα ακριβώς πριν από τη γέφυρα του ποταμού Σίλβερ. Με βρήκαν στη θέση του οδηγού, αναισθητη πάνω σ' έναν βράχο στο κεκλιμένο ανάχωμα πάνω απ' τα ορμητικά νερά του ποταμού.

Και δε βρήκαν ποτέ τη Χέιλι.

Το μόνο που είχε απομείνει ήταν μια τρύπα στο παρμπρίζ, απ' όπου είχε εκτοξευτεί από το αυτοκίνητο, και το αίμα της στα κοφτερά θραύσματα του τζαμιού. Δε φορούσε τη ζώνη ασφαλείας της και μου είπαν πως, ακόμα κι αν δεν είχε σκοτωθεί από την πρόσκρουση, σίγουρα θα είχε πνιγεί στον ποταμό. Είναι διαβόητος για τα δυνατά ρεύματα, τα κοφτερά βράχια και τα σημεία όπου βαθαίνει απότομα – δεν υπάρχει ψυχή στο Σένταρμπρουκ που να μην ξέρει πόσο ύπουλα είναι αυτά τα νερά.

Τόσο ύπουλα, μάλιστα, που δεν κατάφεραν ούτε να εντοπίσουν το σώμα της. Προσπάθησαν βεβαίως, όμως, με τις συνεχείς αλλαγές των ρευμάτων, δεν υπήρχε τρόπος να ξέρουν πού

είχε καταλήξει, ενώ ακόμα και οι καλύτεροι δύτες δίσταζαν να πέσουν στο ποτάμι. Ύστερα από μια άκαρπη εβδομάδα, και αφού ένας από τους διασώστες κόντεψε να σκοτωθεί, αποφάσισαν να σταματήσουν τις έρευνες.

Η Χέιλι είχε χαθεί και έφταιγα εγώ γι' αυτό. Εγώ είχα πιει την μπίρα. Εγώ οδηγούσα. Εγώ την είχα σκοτώσει.

Το λεωφορείο σταματάει μ' ένα βογκητό και έχουμε φτάσει επιτέλους στη γειτονιά μου.

Όταν πια πατάω στο δρομάκι του σπιτιού μου, ο απογευματινός ήλιος είναι χρυσαφένιος και ρίχνει μακριές σκιές στο γρασίδι. Ακόμα και καθώς σουρουπώνει, η υγρασία είναι αποπνικτική.

Το σπίτι είναι ήσυχο όταν μπαίνω. Πριν από έναν χρόνο, η μαμά θα με περιλάβαινε από την πόρτα. Έλα να κάνουμε επανάληψη μαζί, κανόνισες το πρόγραμμα της κολύμβησης, έλαβε το μείλ μου η κυρία Πρέσκοτ; Η μικρότερη αδελφή μου, η Τζες, θα έκανε μια γκριμάτσα συμπάθειας και, λίγο αργότερα, ο μπαμπάς θα επέστρεφε στο σπίτι από τη δουλειά και θα με έσωζε με κάποια γρήγορη πλακίτσα που θα έκανε τη μαμά να του χτυπήσει απαλά το μπράτσο, γελώντας έστω και παρά τη θέλησή της.

Τις μισές μέρες η Χέιλι ερχόταν μαζί μου, και σε αυτές τις περιπτώσεις η μαμά έπεφτε με τα μούτρα πάνω της και την έπνιγε με την υπερβολική της φροντίδα, όπως η κότα το κοτοπουλάκι, χωρίς να τη νοιάζει που αυτό το κοτοπουλάκι ήταν από άλλη κότα. Η Χέιλι το λάτρευε αυτό. Ακόμα κι όταν η μαμά την κατσάδιαζε για τους κακούς της βαθμούς.

Ακούω ένα νιαούρισμα στα πόδια μου και βλέπω ένα γκρίζο γατάκι να τρίβεται στη γάμπα μου. Ανοιγοκλείνει τα πράσινα μάτια του κοιτάζοντάς με και νιαουρίζει ξανά.

«Πού είναι το περιλαίμιό σου, Μίντνα; Πάλι γυμνούλα κυ-

κλοφορείς». Φέρνω το χαρτόκουτο στον γοφό μου, ώστε να το συγκρατώ με το ένα χέρι, και σκύβω για να σηκώσω τη γάτα με το άλλο. Γουργουρίζει όταν χώνω το πρόσωπό μου στη γούνα της καθώς την ανεβάζω στο δωμάτιό μου. Ανοίγω την πόρτα με τον ώμο μου κι η Μίντνα πηδάει από το χέρι μου και κουλουριάζεται πάνω στο γραφείο μου, ενώ οι κούπες κουδουνίζουν στο πέρασμά της. Μ' ένα τσίμπημα στην καρδιά, αφήνω το χαρτόκουτο στο πάτωμα, το σέρνω κάτω από το κρεβάτι μου.

Τότε παρατηρώ πάνω σε τι έχει ξαπλώσει η Μίντνα στο γραφείο μου. Σηκώνω το βιβλίο με τις τόσες τσακισμένες στην άκρη σελίδες. Είναι *Τα μυστικά των μαγισσών*, το δεύτερο βιβλίο από τη σειρά *Βασίλεια των θαυμάτων*, από τις πιο αγαπημένες μου.

«Δεν το έχεις διαβάσει ακόμη, σωστά;» Η Τζες γέρνει στο κούφωμα της πόρτας μου. Η πράσινη σκιά στα μάτια της και το σκούρο λιπ γκλος, που αναδεικνύουν τα εντυπωσιακά χαρακτηριστικά της, θα είναι σίγουρα ευγενική προσφορά της κολλητής της, της Κέλι, που είναι ήδη, στα δεκατέσσερά της, γκουρού του μακιγιάζ. Συγκρατώ το τσίγκλημα της ζήλιας που νιώθω φέρνοντας στο μυαλό μου την εικόνα της Κέλι να χαχανίζει καθώς περνάει ένα πινέλο πάνω απ' τα βλέφαρα της αδελφής μου.

Ξεροβήχω.

«Ούτε που ήξερα πως είχε βγει», ψιθυρίζω. Με όσα είχαν συμβεί, το είχα ξεχάσει εντελώς. Κάτι που είχα σημειώσει στο ημερολόγιό μου έναν χρόνο πριν και το περίμενα με αγωνία. Ούτε θυμάμαι πότε σκέφτηκα τελευταία φορά να πιάσω στα χέρια μου βιβλίο.

«Δε θα σου κάνω σπóιλερ, αλλά είναι καλό». Η Τζες σηκώνει τον έναν ώμο. «Σκέφτηκα πως θα σε βοηθήσει να ξεχαστείς».

«Ευχαριστώ», λέω, ειλικρινά συγκινημένη. Αυτή η μία λέξη

είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να ξεστομίσω αυτή τη στιγμή, εύχομαι όμως να ξέρει πόσο πολύ την εννοώ.

Η Τζες κατανεύει. «Επίσης». Σηκώνει το χέρι της, κι απ' το δάχτυλό της κρέμεται ένα φθαρμένο μοβ περιλαίμιο, που το κουδουνάκι του αντηχεί. «Ήταν μέσα στη γλάστρα με τη μονοστέρα της μαμάς. Τα φύλλα της είναι πάλι ζουλιγμένα. Δε θα χαρεί καθόλου».

«Κορίτσια;» Η φωνή της μαμάς μου ακολουθεί τους ήχους της πίσω πόρτας που ανοίγει και κλείνει, τη στιγμή που η Τζες κι εγώ κουμπώνουμε το περιλαίμιο της Μίντνα, που στριφογυρνάει νευρικά. Η Μίντνα έχει πια αποχωρήσει (πιθανότατα για να πάει πάλι να κοιμηθεί μέσα στις γλάστρες της μαμάς) τη στιγμή που εμφανίζεται στην πόρτα η μαμά. Φρόντιζε τον κήπο. Το μέτωπό της γυαλίζει απ' τον ιδρώτα και μυρίζει ήλιο. Όμως η ροδακινί μπλούζα της παραμένει αψεγάδιαστη, τα δάχτυλά της πεντακάθαρα.

Η τέλεια μητέρα μου. Έτσι όπως στέκεται εκεί, το νιώθω έντονα: το χάσμα ανάμεσα σ' αυτό που είμαι σήμερα και σ' αυτό που ήμουν κάποτε – η τέλεια κόρη της.

Και, απ' τον τρόπο που τα σκούρα μάτια της καρφώνονται στα δικά μου, μου φαίνεται πως το νιώθει κι εκείνη. Όλη αυτή την πίκρα όμως; Όλη αυτή την απογοήτευση; Ναι, τις αξίζω.

Ύστερα από μερικές στιγμές άβολης σιωπής, η Τζες ξεροβήχει.

Αυτό δείχνει να βγάζει τη μαμά από τις σκέψεις της. «Μπορείτε να έρθετε κι οι δυο σας κάτω και να με βοηθήσετε με το βραδινό; Ο μπαμπάς σας θα γυρίσει όπου να 'ναι».

Στην κουζίνα, η μαμά βγάζει απ' το ντουλάπι με τα τρόφιμα μερικές πατάτες και τις δίνει στην Τζες, ενώ εγώ πηγαίνω στον νεροχύτη να πλύνω τα πιάτα.

«Λοιπόν;» ρωτάει η μαμά κοιτάζοντάς με. «Πώς πήγε σήμερα;»

Η ερώτηση που φοβόμουν. Και δεν έχω ιδέα πώς να απαντήσω. Ευτυχώς, δε χρειάζεται να το κάνω.

«Μια χαρά», πετάγεται η Τζες. «Όλοι μου έλεγαν ότι αυτή η χρονιά είναι η πιο δύσκολη, εγώ όμως πιστεύω πως το λένε μόνο για να μας τρομάζουν. Και είμαστε στο ίδιο τμήμα με την Κέλι, σε δύο μαθήματα. Και μάλιστα...»

Στέλνω σιωπηλά τις ευχαριστίες μου στην Τζες, ευγνωμονώντας την που πολυλογεί έτσι καθώς κόβει τις πατάτες. Παίρνω το σφουγγάρι κι αρχίζω να τρίβω. Όμως η Τζες τελειώνει πολύ γρήγορα, και το βλέμμα της μαμάς στρέφεται ξανά σ' εμένα. Ανοίγει η εξώπορτα και τη γλιτώνω ξανά.

«Γεια σας, Ήρθα», φωνάζει ο μπαμπάς.

Μπαίνει με φόρα στην κουζίνα, με τα χέρια ορθάνοιχτα, και ανάμεσα στα σκουρόχρωμα γένια του απλώνεται ένα χαμόγελο. «Να τες οι όμορφες γυναίκες μου!» Αγκαλιάζει την Τζες, φιλάει τη μαμά στο κεφάλι και στρέφεται σ' εμένα, με τα καστανοπράσινα μάτια του να γλυκαίνουν. «Πώς είσαι, κορίτσι μου;»

«Χμ», λέω, δαγκώνοντας το χείλος μου, και παραλίγο να βουρκώσω με τον απαλό τόνο της φωνής του.

«Μπόρεσες να μιλήσεις στην κύρια Κάρτερ σήμερα;» Η μαμά στέκεται δίπλα μου, μπροστά στον νεροχύτη, για να ξεπλύνει το ρύζι.

Κλείνω τα μάτια. Η κυρία Κάρτερ, η προπονήτρια της κολύμβησης. Είχα την ελπίδα πως θα γλίσωνα αυτή την κουβέντα, τουλάχιστον για άλλη μία εβδομάδα. Φλερτάρω με την ιδέα να πω ψέματα, όμως, ειλικρινά, δεν έχω την ενέργεια που απαιτείται για κάτι τέτοιο.

«Όχι».

Η Τζες σταματάει να ψιλοκόβει κι ο μπαμπάς έρχεται αμήχανος στο πλευρό μου.

«Έλεπε; Ήταν άρρωστη;» Το χέρι της μητέρας μου στριφογυρίζει μέσα στον κάδο με το ρύζι, δίνοντας στο νερό γαλακτερό χρώμα.

«Μαμά», λέω, αποφεύγοντας το βλέμμα της. «Δε μίλησα στην κυρία Κάρτερ επειδή δε σκοπεύω να επιστρέψω στην ομάδα της κολύμβησης».

Το χέρι της μένει ακίνητο. Οι ώμοι της σφίγγονται. Μεταφέρει με μια απότομη κίνηση τον βαρύ κάδο με το ρύζι ως τη ρυζιέρα, με τρία ζευγάρια μάτια να την ακολουθούν. Και οι τρεις μας περιμένουμε την αυστηρή απάντησή της.

Όμως –και αυτό με σοκάρει– το μοναδικό που λέει είναι «Μα εσύ λατρεύεις την κολύμβηση». Μας έχει γυρισμένη την πλάτη κι ο τόνος της φωνής της είναι ασυνήθιστα μετρημένος. «Από μικρή. Έσπασες το σχολικό ρεκόρ πέρσι». Όταν γυρίζει ξανά προς το μέρος μου, με ξαφνιάζει ο πόνος στο πρόσωπό της, ο φόβος. «Και το μέλλον σου, Έλα; Η κυρία Κάρτερ μάς είχε πει πέρσι ότι της έστελναν ήδη μείλ σκάουτ απ' τα καλύτερα πανεπιστήμια. Σκέψου το, Έλα. Σκέψου ότι–»

Ο μπαμπάς φέρνει το χέρι του στον ώμο της μαμάς. «Σήμερα γύρισε στο σχολείο, Μισέλ», μουρμουρίζει.

Για μια στιγμή, κάτι οικείο και αιχμηρό σαν ξυράφι αστράφτει στα σκούρα καστανά μάτια της μαμάς. Το νιώθουμε όλοι, η Τζες κι ο μπαμπάς κοκαλώνουν. Την άλλη στιγμή όμως έχει φύγει. Σαν να έχει ξεφουσκώσει, η μαμά τού κάνει μόνο ένα νεύμα προτού στραφεί πάλι στη ρυζιέρα, σιωπηλή.

Η Τζες συνεχίζει να κόβει πατάτες με σφιγμένα χείλη κι ο μπαμπάς με φιλάει στο κεφάλι. «Επιστρέφω αμέσως. Πρέπει να βγάλω από πάνω μου αυτά τα άβολα ρούχα». Τραβάει τη γρα-

βάτα του με μια χαζοχαρούμενη δήθεν αποκαρδιωμένη γκριμάτσα, προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα. Δεν πιάνει και πολύ το κόλπο του. Μου ρίχνει ένα θλιμμένο χαμόγελο και ξεκινάει για τον επάνω όροφο.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου κοιτάζοντας την πλάτη της μαμάς με δυσπιστία.

Η μαμά προέρχεται από μια οικογένεια με άγριες πολεμίστριες που ήξεραν να χειρίζονται τη ματσέτα. Μου είχε πει αρκετές φορές την ιστορία του πώς η λόλα της (η ταγκάλογκ* λέξη για τη «γιαγιά», οπότε η γιαγιά της μητέρας μου) είχε σύρει τη δική μου λόλα και τα αδέλφια της σε κάτι χωράφια με ζαχαροκάλαμα για να τους κρύψει από τα εχθρικά στρατεύματα στις Φιλιππίνες κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η λόλα μου έχει ακόμη θραύσματα από σφαίρα στο αριστερό της πόδι.

Χαίρομαι που η μαμά μου δε χρειάστηκε ποτέ να δοκιμάσει τις ικανότητές της στον ανταρτοπόλεμο, όμως αναμφίβολα είναι μια γυναίκα που θα μπορούσε να κάνει έναν στρατιώτη να κλάψει. Είναι μια γυναίκα που δε φοβήθηκε να αφήσει πίσω όλους τους φίλους και τους συγγενείς της προκειμένου να χτίσει μια ζωή απ' το μηδέν σε μια ξένη χώρα.

Μια γυναίκα που αυτή τη στιγμή στέκεται ζαρωμένη στην κουζίνα μας, με τους ώμους της κρεμασμένους, καθώς καταπίνει τα λόγια της.

Και αυτό της το προκάλεσα εγώ. Το προκάλεσα σε όλους μας. Για μία μόνο στιγμή, θα έδινα τα πάντα για να ακούσω το διαπεραστικό ηχώχρωμα ενός κλασικού κηρύγματος της μαμάς. Για να ακούσω τον τόνο της φωνής της να υψώνεται επειδή πήρα Α– σ' ένα διαγώνισμα Παγκόσμιας Ιστορίας. Γιατί αυ-

* Γλώσσα που μιλιέται στις Φιλιππίνες. (Σ.τ.Μ.)

τό θα σήμαινε πως, παρά τα τόσα άλλα που προκάλεσα, τουλάχιστον δεν έχω διαλύσει αυτή την οικογένεια.

Πως δεν έχω διαλύσει την ακατάβλητη μητέρα μου.

Χωρίς να πει λέξη, η Τζες τελειώνει με τις πατάτες και πηγαίνει επάνω να αλλάξει ρούχα. Συνεχίζω να πλένω τα πιάτα και η σιωπή απλώνεται ανάμεσα στη μητέρα μου και σ' εμένα, ώσπου λέει αυτό:

«Τηλεφώνησε η μητέρα της Χέιλι νωρίτερα».

Το πιάτο που κρατάω μου πέφτει στον νεροχύτη, όπου γίνεται θρύψαλα μ' έναν δυνατό κρότο. Η μαμά συνοφρυώνεται βλέποντας το σπασμένο πιάτο, μα κρατάει το στόμα της κλειστό, χωρίς να με μαλώσει ζητώντας μου να είμαι πιο προσεκτική.

«Τι ήθελε;» Με τρεμάμενα δάχτυλα, μαζεύω τα κομμάτια του πιάτου από τον νεροχύτη κι η καρδιά μου χτυπάει τόσο δυνατά που νιώθω σαν να έχει ανέβει στο λαρύγγι μου.

«Πρέπει να πας από εκεί μετά το σχολείο την Παρασκευή. Χρειάζεται τη βοήθειά σου». Η μαμά αναστενάζει. «Ακουγόταν χάλια».

Νιώθω τη ναυτία να με κατακλύζει, ξαφνική και άγρια. «Μαμά, τι θα μπορούσα εγώ... Πώς θα μπορούσα να τη βοηθήσω;»

«Θέλει να μαζέψεις τα πράγματα της Χέιλι από το δωμάτιό της». Δε συνειδητοποιώ ότι σφίγγω τα χέρια μου, ώσπου νιώθω έναν οξύ πόνο. Όταν κοιτάζω τα κομμάτια του πιάτου που κρατάω στο χέρι μου, η παλάμη μου έχει πλημμυρίσει αίμα.

«Μαμά», λέω βραχνά. «Σε παρακαλώ, μη με βάλεις να το κάνω αυτό. Σε παρακαλώ».

Θα ξαναμπώ στην ομάδα κολύμβησης, θέλω να της πω. Θα πάω σε όποιο πανεπιστήμιο θέλεις, αλλά, σε παρακαλώ, μη με στείλεις στον λάκκο με τις αναμνήσεις της νεκρής κολλητής μου φίλης.

Όσα δεν ξέρεις μπορούν να σε βλάψουν...

Έχουν περάσει μήνες από το δυστύχημα στο οποίο σκοτώθηκε η καλύτερη φίλη της Έλα, η Χέιλι, και η ίδια δεν έχει πάψει ούτε στιγμή να κατηγορεί τον εαυτό της γι' αυτό. Τώρα έχει επιστρέψει στο σχολείο και τα πάντα γύρω της της τη θυμίζουν. Ανάμεσα σ' αυτά και ο Σόγερ, το αγόρι της Χέιλι. Σιγά σιγά, έρχονται όλο και πιο κοντά, ώσπου η Έλα συνειδητοποιεί κάτι τρομακτικό...

Είναι ερωτευμένη με το αγόρι της Χέιλι, της κολλητής της που δε ζει πια.

Γεμάτη βασανιστικές ενοχές, η Έλα στρέφεται στο ημερολόγιο της Χέιλι, με την ελπίδα να βρει στις σελίδες του κάτι που θα την κάνει να νιώσει καλύτερα για όσα συμβαίνουν. Αντί γι' αυτό, όμως, ανακαλύπτει πως ο Σόγερ έχει δικά του μυστικά και πως η σχέση του με τη Χέιλι δεν ήταν τόσο τέλεια όσο φαινόταν. Η Έλα ξέρει πως πρέπει να μείνει μακριά, μα η έλξη που νιώθει για εκείνον είναι ακατανίκητη. Ταυτόχρονα, όμως, όσα δεν ήξερε γι' αυτόν την τρομάζουν. Ίσως είναι ο πόνος του. Ή ίσως οι πόθοι του, που έμειναν ανεκπλήρωτοι λόγω της τραγωδίας. Ή μήπως είναι κάτι πιο σκοτεινό, που το γνώριζε μόνο η Χέιλι;

Από 16 ετών

ISSN: 978-618-01-5842-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29919

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

psychogios.gr